

Міо, мій Міо (скорочено)

Астрід Ліндгрен

Розповідь ведеться від імені 10-річного хлопчика Бу Вільгельма Ульсона, якого всі називають Буссе

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ВІН У ДОРОЗІ ДЕНЬ І НІЧ

Минулого року по радіо передавали про зниклого хлопчика. Стокгольмська поліція шукала 9-річного Бу Вільгельма Ульсона, що зник ввечері зі свого дому на Упландській вулиці. Але про хлопця не надійшло жодної звістки.

Буссе кортіло розповісти про все, що з ним сталося, принаймні Бенкові, найкращому другові, що теж жив на Упландській вулиці. Власне, друга звали Бенгт, але всі казали Бенко. Нашого героя теж кликали просто Буссе. Жив він у тітки Едлі й дядька Сікстена, був їхнім годованцем. У них він опинився, коли йому було всього рік. А до того жив у сирітському притулку. Ні тітка Едля, ні дядько Сікстен не любили хлопчика, часто сварили за гамір, за бруд, за розкидані іграшки, надто голосну розмову чи сміх. Тітка Едля раз по раз казала: "Проклятий той день, коли ти з'явився в нашому домі!" А дядько Сікстен інколи казав: "Ану гайда з-перед моїх очей, щоб я тебе не бачив!"

Буссе здебільшого сидів у Бенка, який мама чудового тата. Він завжди розмовляв з Бенком, допомагав йому будувати моделі літаків, позначав карбами на одвірку в кухні, скільки він виріс, тощо. Бенкові не забороняли сміятися, розмовляти й розкидати одяг, скільки він хотів. І однаково тато його любив. Буссе часто хотілося, щоб Бенків тато був і його татом.

Тітка Едля якось була сказала Буссе, що його мати померла, коли він народився. А хто його батько, нікому не відомо. Вона додала, що то був поганець. Але Буссе так не вважав.

Того дня, коли Буссе зник, тітка Едля послала його до пекаря купити її улюблених сухариків. Коли хлопчик поминав ятку з садовою, тітка Лундін, його приятелька, дала йому гарне червоне яблуко і попросила кинути у скриньку поштову картку. Хлопець взяв картку, а вже біля поштової скриньки глянув і прочитав: "Королю Країни Далекої. Той, кого ти так довго шукаєш, у дорозі. Він у дорозі день і ніч і несе в руці знак — осяйне золоте яблуко". Тут Буссе глянув на яблуко — воно було золоте.

Хлопець пішов до парку Тегнера й сів на лавку. Там не було ні душі. Всі люди вечеряли вдома. В парку стояв присмерк. На землі Буссе побачив пляшку з-під пива, яка чомусь була закрита уламком гіллячки. Всередині щось ворухилося. Там сидів дух, і Буссе наважився випустити його. Дух озвався громовим голосом і спитав, що хоче

хлопчик за допомогу. Але Буссе не хотів ніякої віддяки. Дух розповів, що до Стокгольма прибув учора ввечері й заліз у пляшку поспати. Та поки він спав, хтось затулив йому вихід. Дух сказав, що прибув з Країни Далекої. Хлопець відчув, що не зможе жити, коли не потрапить туди. Він попросив взяти його в ту країну, але дух похитав головою. Та коли Буссе показав золоте яблуко, дух сказав, що то знак: хлопця давно шукає його король.

Разом з духом Буссе піднявся в повітря і помандрував, аж поки не опинився в Країні Далекій, що знаходилась на острові, який плавав у морі. Там було дуже гарно. На морському березі височів великий білий замок. На березі хлопець зустрів свого тата-короля. Буссе впізнав його, як тільки побачив. Вони довго обіймалися. Тато шукав його цілих 9 років, і нарешті знайшов. Хлопець дізнався, що насправді він не Буссе, а Міо.

Міо вже давно живе в Країні Далекій. Дні його веселі й радісні. І кожного вечора тато-король приходить до його кімнати, вони будують разом моделі літаків і розмовляють. Щомісяця тато робить карби на одвірку в кухні, щоб побачити, наскільки виріс син. Міо хотів, щоб Бенко знав про все це.

У ТРОЯНДОВОМУ САДКУ

Міо до пуття не знав, як йому написати Бенкові. Бо ніхто на світі не пережив таких пригод, як він.

Першого ж таки дня тато-король узяв Міо до свого садка. Це було надвечір. Хлопчик побачив срібні тополі, трояндовий садок, білі лілеї, чудових білих пташок. Коли тато говорив з садівником, Міо бігав по садку й роздивлятися на все. Йому аж у голові запаморочилось від тієї краси і хотілося розділити її з другом. І раптом Міо побачив хлопця, схожого на Бенко. Виявилося, що то син садівника. Хлопця звали Юм-Юм. То був хлопчик з таким самим каштановим чубом і з такими самими карими очима, як у Бенка. Але Юм-Юм був поважніший і чемніший від Бенка.

Хлопці подружилися, і Юм-Юм повів Міо показати свій будиночок. То була біла хатина під солом'яною стріхою, по стінах і по дахові вилося багато троянд. На причілку хатини стояли лавка і столик, а далі — цілий ряд вуликів із бджолами. Мама Юм-Юма була дуже схожа на тітку Лундін, хіба що трохи вродливіша. На вечерю вона дала хлопцям миску млинців, варення з полуниць і молоко. Вони з Юм-Юмом так наїлися, що мало не полопали. Друзі весело сміялися, а коли прийшли король і садівник, Міо налякався, що татові не сподобається його гучний сміх. Але тато сказав, що любить пташиний спів, музику своїх срібних тополь, але найдужче любить слухати, як сміється в садку його син.

Після вечері друзі гралися в садку. Коли почало смеркати, в садку запанувала цілковита тиша. Лише на вершечку найвищої тополі сидів самотою великий чорний птах і співав. Співав краще за всіх білих пташок разом, і Міо здалося, що він співав саме для нього. Але спів той будив тугу. Юм-Юм сказав, що зве того птаха Жалібником.

Міо повертався з татом додому, а Жалібник і далі виспівував. Потім хлопець побачив, як птах шугнув просто в небо. Тоді на небі спалахнули три маленькі зірочки.

МІРАМІС

Якось тато-король подарував Міо справжнього коня, якого звали Міраміс. Кінь був білий з золотою гривною.

Коли Міо мешкав на Упландській вулиці, він любив старого броварського коня, що звався Калле-Джигун. Двічі на тиждень він привозив до крамничок на Упландській вулиці пиво, найчастіше вранці, коли хлопець йшов до школи. Інколи він запізнявся на уроки, щоб порозмовляти зі старим конем.

Міо полюбив Міраміса з першої хвилини! Першого ж дня Міо прокатався на своєму коневі, хоч до цього ніколи не їздив верхи. Потім хлопець катався разом з Юм-Юмом.

Королівство тата було дуже велике. Острів, де стояв палац, називався Островом Зелених Лук. І він — тільки невеличка частка всього королівства. Юм-Юм розповів, що королю належать також Земля Заморська і Земля Загірна.

Катаючись на коні, хлопці зустріли пастушка Нонно, який майстерно грав на сопілці. Пастушок зробив сопілки і для друзів, а потім навчив грати. Згодом Юм-Юм і Міо домовилися, що збережуть сопілки, а коли розлучаться, то гратимуть ту мелодію.

Міо був щасливий, бо мав тата-короля, Юм-Юма, Міраміса, їздив верхи через зелені пагорки й луки так, що аж вітер свистів у вухах! Він дізнався, що потрапити в Землю Заморську і в Землю Загірну можна через міст Вранішньої Зорі. То був великий і довгий міст, кінця якого не було видно. Юм-Юм розповів, що на ніч король наказує підводити його, щоб на острові могли спокійно спати, адже може прийти лицар Като. І коли він сказав ці слова, навколо ніби дмухнуло крижаним холодом, і Міраміс затремтів. Так уперше Міо почув ім'я лицаря Като.

Міо кортіло проїхатися мостом Вранішньої Зорі, та спершу треба було запитати дозволу в тата-короля. Другого дня друзі знов поїхали до Нонно. Пастушок запросив хлопців до своєї бабусі, в якій він мешкав. Хлопцям довелось узяти всіх ягнят, овець і Міраміса. Вийшла ціла валка.

Прийшовши до хатинки під солом'яною стріхою, троє хлопців заграли на сопілках і зробили бабусі несподіванку. Жінка дуже зраділа, а потім нагодувала їх смачним чорним хлібом. З чистої кринички діти напилися смачної води. Нонно треба було вертатися з отарою на пагорки, тому він попросив бабусю дати йому плащ, бо вночі було холодно. Міо теж хотів ночувати надворі, але треба було спитати дозволу в тата. Бабуся сказала, що повідомить короля, що хлопець ночуватиме на луці. Юм-Юм попросив повідомити і його тата. Бабуся дала їм ще два плащі з червоного і блакитного плаща. Нонно сказав, що то плащі його братів, яких забрав жорстокий лицар Като. Також бабуся дала друзям буханець хліба, що втишує голод, та дзбан води з кринички, що втамовує спрагу, і вони подалися назад.

Біля пагорка, де плачуча верба схилялася над струмком, хлопці влаштували собі табір і розпалили вогнище, а потім грали на сопілках.

КОЛОДЯЗЬ, ЩО ВВЕЧЕРІ ШЕПОЧЕ

Одного дня Міо запитав батька, чи можна йому переїхати через міст Вранішньої Зорі. Тато-король дозволив і розповів про Землю Чужинецьку, де живе жорстокий лицар Като. Коли король вимовив його ім'я, по трояндовому садку ніби промчав лихий вихор. Міо відчув, що боїться Като.

Тато-король мав багато обов'язків, адже його королівство було велике, а однаково завжди знаходив час на Міо. Ніколи не казав: "Дай мені спокій, я тепер не маю часу!". Але і разом з Юм-Юмом Міо проводив багато часу. Хлопці часто вирушали верхи в далекі мандри. Якось друг вперше повіз Міо через міст Вранішньої Зорі.

Це було на світанку, коли вартіві саме опустили міст після ночі. Коли саме сходило сонце, Міраміс ступив на міст. Кінь біг, і раптом Міо помітив попереду провалля. Хлопець страшенно налякався, але кінь знявся у повітря і полетів. Міо дуже здивувався, а от Юм-Юм знав про це вміння Міраміса.

Прибувши на Землю Заморську, Юм-Юм повів Міо знайомити з Грі. Хлопці прийшли до білої хатини під солом'яною стріхою, що теж скидалась на казкову. На подвір'ї перед хатиною був круглий колодязь. На цямрині сиділо п'ятеро дітей. Найбільший із них звався Грі. Він був дуже ласкавий і чемний. Хлопчик розповів, що їхній колодязь зветься Колодязь, що шепоче ввечері. Міо і Юм-Юм пробули з Грі та його братами й сестрами цілий день. Міо знайшов у траві маленьку срібну ложечку і дізнався, що вона належала маленькій сестричці Грі, яку забрав лицар Като. Брати й сестри Грі заплакали, а ложечку подарували Міо.

Коли почало смеркатися, діти посідали на цямрину колодязя. Із нього раптом долинув шепіт. Колодязь нашіптував казки, а потім наспівував невимовно гарні пісні. Грі розповів, що це колодязь забутих казок і пісень, таких, що їх колись давно розповідали й співали на світі, а потім так само давно забули. Тільки цей Колодязь пам'ятає їх геть усі.

Ввечері Міо і Юм-Юм поверталися додому. Тепер Міст Вранішньої Зорі був ніби зітканий зі срібного проміння. І звався він Міст Місячного Сяйва. Міо думав про казки з колодязя. Одна йому особливо сподобалася. Вона починалася так: "Був собі королевич, і одного разу він сів на коня і поїхав у мандри місячної ночі. Він їхав Пущею..." Міо теж був королевичем і вважав, що казка про нього. Йому здавалося, що колодязь хотів висловити щось особливе.

Міо запитав свого тата-короля, чи він знає, де та Пуща. Тато сказав, що в Землі Загірній. Хлопець висловив бажання поїхати туди, а тато посмутнів, хоч дозволив і хотів, щоб син їхав.

Тато попрощався з Міо і попросив повертатися. Міо зустрів Юм-Юма й розповів йому, що їде в Пущу. "Нарешті!" — мовив Юм-Юм і сказав, що теж їде. Міраміс теж зрадів, коли почув про поїздку.

Земля Загірна була страшенно далеко. Пуща була дуже гарна й зовсім не здавалася небезпечною. Усе тут було лагідне, лише одного треба було боятися: далеко за Пущею була темрява, бо там починалася Країна Чужинецька, Країна лицаря Като.

У Пущі Міо побачив прекрасний ліс і відчув, що йому повинна відкритися якась таємниця. Зненацька друзі почули тупіт копит. До них прибігла сотня білих коней з розмаяними гривами, таких самих, як Міраміс. Юм-Юм сказав, що саме тут домівка Міраміса. Король послав у Пущу гінця з наказом, щоб один із його білих коней прийшов на Острів Зелених Лук і став конем Міо.

Друзі поїхали далі Пущею, і сотня білих коней подалася за ними. Червоний плащ Міо зачепився за гілляку, зробилася чимала дірка.

Раптом серед лісу вони побачили казкову білу хатинку під солом'яною стріхою. Навколо неї росли яблуні. Вони саме цвіли. Коли хлопці зайшли, то побачили ткалю за верстатом. Міо спитав, чому вона тче серед ночі. Вона відповіла, що тче чарівне полотно. Вона заспівала, а коли перестала, надворі завів свою пісню Жалібник. Коли Міо запитав, чого той птах співає, ткаля заплакала. Виявилося, що птах співає про її доню, яку викрав Като. Жалібник не один вечір співав Міо в трояндовому садку, але хлопець не розумів, про що він співає. А тепер раптом зрозумів. Він співав про всіх, кого вкрали: про любу доню ткалі, про братів Нонно, і про сестричку Грі, і про багатьох інших дітей, яких полонив жорстокий лицар Като.

Міо раптом збагнув, чого поїхав уночі в Пущу. За Пущею починалася прикордонна смуга Країни Чужинецької. Саме туди він й хотів потрапити. Хотів поїхати туди і стати на герць із лицарем Като, хоч страшенно боявся його.

Коли Міо сказав, що зараз поїде в Країну Чужинецьку, Юм-Юм не здивувався і сказав, що знає про це, і всі про це знають. Міо здивувався, що король теж знає і хоче, щоб його син поїхав, навіть якщо загине. Міо сказав, що не наважиться. Але Жалібник знову заспівав, і хлопець відважився їхати. Юм-Юм сказав, що їде разом з другом. Міо страшенно зрадів, але не хотів наражати його на небезпеку. Юм-Юм відповів, що не можна міняти те, що визначено тисячі й тисячі років тому.

Ткаля полатала плащ Міо, підшила блискучою тканиною, що легенько й м'яко огорнула йому плечі. Також вона дала друзям хлібину, що втишує голод. Хлопці вирушили в дорогу.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЗАЧАРОВАНІ ПТАХИ

Вони довго їхали крізь ніч. У Країні Чужинецькій була непроглядна темрява. Міраміс завзято опирався, але Міо мусив їхати в ту пільму. Але вже не боявся. Тепер, коли він довідався, що йому тисячі й тисячі років тому визначено проїхати в ту темну ущелину, Міо посмілювався. Юм-Юм сидів позаду. Вони досягли озера, у якому була наймертвіша, найчорніша вода на світі. Круг озера здіймалися тільки високі, чорні, голі скелі. Над водою літало багато птахів: їх не було видно, тільки чути. Міо зроду не чув нічого сумнішого за їхній крик. В їхньому крикові бриніла розпука і ридання.

На другому боці озера, на найвищій скелі стояв великий замок. У ньому світилося лише одне вікно. То був замок лицаря Като. Юм-Юм сказав, що Міо потрібний меч.

Тільки-но він вимовив ці слова, як вони почули, що поблизу хтось жалібно стогне. Друзі підійшли до вбогої хатинки, у якій тьмяно світилося віконце. Там сидів старий, худий, розпатланий дідок на ім'я Ено і стогнав, що помирає з голоду. Спершу він налякався хлопців, а коли переконався, що вони не прийшли кривдити його, заплакав і почав їсти хліб, який вони йому дали.

Юм-Юм сказав старому, що Міо — лицар і королевич, і йому потрібен меч. Чоловік сказав, що Зброяр живе у найглибшій печері найчорнішої гори. Дорога туди лежить через Мертвий Ліс.

У МЕРТВОМУ ЛІСІ

Коли друзі вийшли від Ено, то почули, що Міраміс наче кличе на допомогу. Коня спіймали вивідувачі, і хлопці не знали, як допомогти. Вони побралися вперед і побачили на високій скелі коня, якого оточило п'ятеро чорних вивідувачів, а двоє тримали за вуздечку. Юм-Юм і Міо почули, що коня переправлять через Мертве Озеро до лицаря Като. Вивідувачі зрозуміли, що хтось перейшов кордон, тому треба шукати ворога. Міо ще дужче пожалкував, що приїхав сюди. Хлопець хотів, щоб тато прийшов сюди і допоміг йому. Коли він думав так, йому здалося, що він почув татів голос. "Міо, мій Міо", — сказав він. Хлопець думав, що тепер він лицар, тому повинен бути мужній і не плакати. Але він лежав за каменем, притулившись лобом до твердої землі, і ридав ридма. Коли вивідувачі забрали коня і пішли, Юм-Юм сказав, що треба йти на пошуки Зброяра.

Врешті хлопці добралися до Мертвого Лісу. В ньому на деревах не було зеленого листя, тільки стирчали мертві, чорні стовбури з чорним сучкуватим мертвим гіллям. Раптом між деревами з'явилася довга лава чорних вивідувачів. Вони сунули просто на друзів, які думали, що їм уже кінець. Раптом сталося щось дивовижне: чорний стовбур старого дерева біля них розчахнувся. Вони з Юм-Юмом за мить сиділи у дуплі, а вивідувачі шукали їх і не могли знайти. Хлопці чули, як вивідувачі казали, що треба шукати ворога в Мертвому Лісі. Довго шукали вивідувачі, але не знайшли хлопців. Коли вони пішли, хлопці вийшли, і Міо подякував дереву. Він подумав, що дерево врятувало їх, бо може, цілий Мертвий Ліс так ненавидів лицаря Като, що ладен був допомагати тому, хто прийшов стати з ним до бою.

Уже світало, а вони досі не знайшли печери Зброяра. Але світанок тут був не такий ясний, як удома. Навколо залягав моторошний сірий туман, майже зовсім темний. Знову Мертвим Лісом їхали вивідувачі. Цокіт копит наближався, друзі хвилювалися. Та зненацька сталося щось несподіване. Перед ними розступилася земля, і Міо побачив невеличку печеру. Друзі сховалися туди, а коли вивідувачі помітили печеру і почали проштрикувати її списом, вістря не зачепило хлопців. Коли вивідувачі поїхали геть, Міо подумав, що печера врятувала їх, бо навіть земля ненавиділа лицаря Като й рада була допомогти тому, хто прийшов стати з ним на герць. Він подякував землі, і друзі пішли з Лісу.

Вони вийшли до скель, які загородили їм дорогу. Міо охопив розпач, бо це були скелі навколо Мертвого Озера, до якого вони знов прибилися. Недалеко стояла сіра

занедбана хатина Ено. Вона притулилася до скелі, щоб не впасти. Юм-Юм сказав, що це і є найчорніша гора на світі, але де в ній печера Зброяра.

З Мертвого Лісу до друзів знову мчала довга лава чорних вивідувачів. Міо з Юм-Юмом не мали куди тікати, тому лиш вперлися спинами у скелю. Сталося щось дивне. Склея подалася, і хлопці опинилися всередині гори. Вивідувачі лишились назовні, бо гора зійшлася, не лишивши жодного отвору.

Міо та Юм-Юм опинилися у великій печері, яка мала багато ходів. Хлопці довго ходили ними, шукаючи Зброяра. Коли вони поїли хліба, Міо зупинився випити води, що скапувала зі стіни. Напившись, він обернувся до Юм-Юма, але його не було. Міо кликав, але його голос печера обертала на шепіт. Хлопець заплакав і подумав про тата. Йому здалося, що він почув: "Міо, мій Міо". Тоді хлопець заграє на сопілці, яку йому вирізав Нонно. Дуже далеко Міо почув у відповідь таку саму чисту мелодію. Так друзі знайшли один одного.

Вони пішли униз і нарешті знайшли кузню і Зброяра, кремезного й дужого чоловіка з рудим волоссям і бородою. Зброяр сказав, що він належить Като, але ненавидить його. Чоловік був прикутий на довгий ланцюг, який не брав жоден вогонь і жоден молот. Зброяр мусив кувати зброю для лицаря Като, який вбивав добрих і невинних. Та лицар Като знав не про все. Зброяр виніс з кутка печери меча, що ряхтів у його руці, мов полум'я. Цей меч вмів розтинати камінь і був призначений проти самого лицаря Като, у якого було кам'яне серце. Міо також довідався, що в Като замість правої кисті є залізний пазур, яким він видає в людей серце з грудей, а потім закладає їм у груди кам'яне.

Міо взяв меча, і по його тілі наче пробіг вогонь, що додав сили й відваги. Зброяр показав вікно у печері, з якого було видно Мертве Озеро й замок лицаря Като по той бік озера.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЗАЛІЗНИЙ ПАЗУР

Зброяр мав човен, на якому плавав, наскільки дозволяв ланцюг. Като не знав про це. Міо та Юм-Юм сіли на човен, а на прощання Зброяр сказав Міо, щоб той був обережний, коли побачить залізний пазур. Якщо Міо не триматиме наготові меча, йому буде кінець.

Шалені хвилі несли човен до скель, і хлопці думали, що розіб'ються. До них злетілися зачаровані птахи, кружляли над ними й жалібно квилили. Міо здавалося, що серед птахів він бачить брата Нонно та сестричку Грі.

Коли друзі вже думали, що рятунок немає, хвилі раптом уляглися і легенько провели човен повз усі небезпечні рифи. Міо подумав, що хвилі теж ненавиділи лицаря Като й хотіли допомогти тому, хто прийшов стати з ним до бою. Міо подякував озеру. На стрімкій скелі здіймався замок лицаря Като.

Юм-Юм був голодний, і хлопці з'їли останній шматок хліба. Їм треба було вибратися

на скелю. Дорога була дуже тяжка, та скеля наче сама висувала їм під ноги опору.

Друзі досягли муру, але раптом надійшли вивідувачі. Коли один з них запалив смолоскип, і наших героїв могли побачити, з озера знялася пташина зграя. Всі зачаровані птахи залопотіли крильми й шугнули просто на них. Один із них нагнався на смолоскип, і він випав з руки вивідувача. Птах, що врятував хлопців, спалахнув і впав. Друзів дуже засмутила загибель птаха. Міо пошепки подякував йому.

Вивідувачі полаяли птаха і пішли, а хлопці перебралися через мур. Вони не знали, як потрапити у замок, але раптом кам'яна стіна подалася, і перед ними тихо-тихенько відчинилася темна брама. Хлопці пішли вгору вузькими крученими сходами. Юм-Юм йшов позаду і раптом зник. Міо почав далі спинатися сходами вгору, та раптом ступив крок і почав падати. Йому пощастило вхопитися за останній східець. Він висів над темним бездонним проваллям. Хтось підійшов, Міо подумав, що це друг, але побачив залізний пазур.

Міо схопив лицар Като, і хлопця привели у покій, де уже стояв Юм-Юм. Він був блідий і засмучений. Зайшов лицар Като, і вони на власні очі побачили, який він страшний. Вивідувачі простягли меча Міо лицареві Като. Той викинув меч в Мертве Озеро. Міо охопив розпач.

Лицар Като обирав, що можна зробити з хлопцями. Він міг перетворити їх на птахів, міг вийняти серце й дати натомість кам'яне. Та він вирішив кинути їх у вежу, де вони помруть з голоду. У його замку з голоду помирали за одну ніч.

Міо та Юм-Юма повели до вежі. Вони дуже довго добиралися до неї через великий темний замок. В одному місці проходили повз вікно галереї, з якого можна було виглянути на подвір'я. Посеред нього стояв прикований до стовпа кінь. Він був чорної масті, і біля нього стояло чорне лошатко. Міо згадав про Міраміса.

Хлопців зачинили у вежі, де було маленьке заґратоване віконце. Крізь нього вони чули квиління зачарованих птахів, що літали над Мертвим Озером. Хлопцям почав дошкуляти голод, Міо згадав про тата і заплакав. Та тут хлопці вирішили заґрати на сопілках мелодію пастухів. Зачаровані птахи почули мелодію, підлетіли до віконця, а потім відлетіли.

Коли хлопці вже знемагали, Міо знайшов у кишені ложечку сестрички Грі. З останньої сили він підняв ложечку, засунув до рота і уявив собі, ніби їсть. Міо відчув, що їсть хліб з водою. Хлопець поїв, а потім дав їсти другові. Вони були живі і не голодні.

У вежі було холодно, тому хлопці загорнулися у плащ Міо, тільки навиворіт: блискуча тканина, якою його підшила ткаля, була зверху. І тут хлопці виявили, що плащ робить Міо невидимим. Друзі зраділи, а зачаровані птахи повернулися і тримали гуртом у дзьобах меч Міо. Вони дістали його з дна Мертвого Озера! Міо відчував себе таким дужим, як ніколи досі.

Міо розітнув залізні двері мечем і, загорнений у плащ, пішов у покій лицаря Като. Юм-Юм залишився у вежі. Міо відчинив двері у покій Като. Лицар обернувся, а Міо скинув з себе плащ і став з мечем у руці.

Лицар Като теж мав страшного меча. Цілу годину тривав той герць, на який чекали

тисячі й тисячі років. Нарешті Міо вибив меч з його руки. Лицар Като стояв перед хлопчиком без зброї і знав, що двобій скінчився.

Тоді він роздер на грудях свій чорний оксамитовий жупан і крикнув, щоб Міо влучив йому в серце. Міо помітив, що лицар Като прагне позбутися свого кам'яного серця. Коли хлопець прохромив наскрізь страшне кам'яне серце лицаря Като, той перетворився на сіру пташку. Міо випустив її крізь вікно, трохи постояв, дивлячись услід пташці. І побачив, що ніч скінчилася й настав ранок.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

МІО, МІЙ МІО

Ранок був гарний і погідний, ясно світило сонце, озеро синіло, зачарованих птахів десь не було. Чорні вивідувачі десь поділися. Юм-Юм грав на сопілці. Друзі взялися за руки й вибігли з замку лицаря Като. Вони опинилися на подвір'ї, а назустріч їм кинувся Міраміс. Біля нього було біле лошатко. Міо збагнув, що Міраміс теж був зачарований. Він був тим чорним конем, що вночі стояв тут, прив'язаний ланцюгом. А лошатко було не інакше як те, що його лицар Като викрав із Пущі. Це через нього сто білих коней плакали тієї ночі кривавими сльозами.

Коли друзі покинули замок Като, той відразу розвалився. А біля Озера вони зустріли зграйку дітей. То були брати Нонно, сестричка Грі і всі решта. Міо хотів побачити ткалину дочку, але виявилось, що саме вона була тим птахом, що постраждав від смолоскипа. Міо підбіг до неї і став навколішки. Дівчинка не ворушилася і не розплющувала очей. Діти посідали на кам'яну плиту навколо дівчинки й заспівали пісню, яку самі склали для неї. Міо загорнув її у свій плащ, і вона враз ожила. На тілі в неї не лишилося жодного опіку.

На озері з'явився човен. То були Зброяр і старий Ено. Ено мав зелений листочок і сказав, що він з Мертвого Лісу. Цей листочок отримав на згадку Міо. На озері з'явилося більше човнів. Вони один за одним випливали з ущелини та заток, і в них сиділи незнайомі люди. Бліді, виснажені вони досі ніколи не бачили сонця.

Дорога додому була далека, але неважка. Менші діти їхали на Мірамісі, а найменші — на лошатку. Решта йшли пішки аж до Пущі, яка тепер обернулася в Пущу Місячного Сяйва. Міраміс заіржав голосно, і скоро до них прибіг табун білих коней. Лошатко нарешті повернулося додому. Тепер кожна дитина мала коня. Одна дівчинка, найменша з усіх, їхала додому на лошатку. Біля ткалиної хатини вони упинилися, дівчинка пішла до матері.

Сто білих коней на чолі з Мірамісом знялися над Пущею, вище за високі гори, й полетіли над хмарами в напрямку Острова Зелених Лук. Був уже ранок, коли вони досягли мосту Вранішньої Зорі. Вдома усі діти зіскочили з коней, і до них кинулися їхні батьки й матері. Але тата-короля не було між ними. Білі коні подалися назад до Пущі, а Міо пішов до трояндового садка. Там він побачив свого тата-короля. Він стояв на тому самому місці, де Міо його залишив, коли їхав до Пущі й до Країни Чужинецької. Тато

пригорнув Міо до себе і прошепотів: "Міо, мій Міо!"

Того дня їм було весело, як ніколи. Діти гралися до вечора, а потім розійшлися по домівках. Коли в трояндовому садку запав присмерк, Міо і Юм-Юм заграли на своїх сопілках, а тоді домовилися зберегти їх. І якщо колись розлучаться, то гратимуть собі стародавню мелодію пастухів.

Дорогою додому тато сказав синові: "Міо, мій Міо, ти, певне, виріс, поки тебе тут не було. Мабуть, сьогодні зробимо на одвірку в кухні новий карб".

Міо вже давно живе в Країні Далекій і рідко згадує той час, коли мешкав на Упландській вулиці. Тільки інколи згадує Бенка, бо він дуже схожий на Юм-Юма.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу